

da ide u nedogleg. Naravno, ovakvo nešto u potpunosti izmiče Aristotelu, jer on uvek nastoji da kontroliše metaforičku razmenu preko onoga izvornog, jer ovakav tip čiste metafore, koja više i nije metafora u metafizičkom smislu, otvara mogućnost da razmena imena unutar nje nikada ne dovede do ličnog imena. Ovakav tip metafore Derida naziva metaforizacijom metafore, ali napominje da je ona unutar aristotelovski postavljenog razumevanja metafore uvek mišljena kao puka negativnost metafore. (ovde 49. fusnota Obenka)

Aristotelov primer Sunca koje “seje” ukazuje, smatra Derida, na to da je Sunce koje seje, kao arhe, kao ono prvotno, upisano uvek već u sve odnose koje zbira i drži unutar vlastitog sistema. Ako Sunce može da seje, onda dato ne bi trebalo da upućuje na nekakvo vlastito ime, na bivsto u krajnjem slučaju, već je ovde na delu kazivanje koje je već u svom početku, u svom arheu i prvom uzroku uvek već otpočelo da kazuje mnogostruko i podeljeno, tj. da je samo poreklo, sam izvor ono prvo i početno nešto što je unutar samog sebe podeljeno - tj. da samom poreklu pripada nesvojstvenost, kao što Suncu pripada sejanje kao nešto što ne može da mu pripada u pogledu na ontologiju imena. Naravno, sam Aristotel, ističe Derida, ne ide kao onome što se u njegovom tekstu jasno pokazuje, iz razloga što njegovim mišljenjem vlada filozofska koncepcija *aletheia* unutar koje doslovno pojavljivanje ili samopojavljivanje značenja jeste ono što određuje filozofsko razumevanje metafore.

Takav Aristotelov gest upisuje metaforu jedanko kao i mimezis unutar poretka *physis* u njenom samopojavljivanju i samoprezentovanju. Drugim rečima, u mimezisu i metafori priroda sebe ponovo nalazi, odnosno nalazi vlastitu analogiju, samosličnost unutar koje se uvećava i raste u vlastitom smislu (Gadamer) (50). Upravo je zbog toga meforička moć nešto što je po prirodi ili prirođeno čoveku. Međutim, upotreba metafora osnovna je odlika pesnika kao